

Fıratın Gözyaşları Öykü Erhan Palabiyik

– JULIAN · 11 Ağustos 2015

FIRAT'IN GÖZYAŞLARI-ÖYKÜ

ERHAN PALABIYIK

Cemile, sabah erkenden uyanıp yatağından kalktı. Sessizce giyinirken yerde serili döşeklerde yatan çocukları Tacettin, Fezzettin ve Rukiye'ye baktı. Hiçbir şeyden habersiz uyuyorlardı. Sonra istemeyerek kocası Abdürrezzak'a baktı. Horlayarak uyuyan kocasını, o anda boğup öldürmek, kesip doğramak geldi içinden. "Koca hem döver, hem sever" derdi anası. Lanet olsun böyle kocaya. Daha fazla bakmadan kendini dışarı attı, yoksa elinden bir kaza çıkacaktı.

Küçük mutfağa geçip alüminyum güğümden, çaydanlığa su doldurdu. Piknik tüpünü yakıp çaydanlığı üzerine koydu. İbriğe de biraz su doldurup dışarı çıktı. Kapının önündeki taşın üstüne oturup yüzünü yıkamaya çalıştı. Elini yüzüne süremiyor, sadece su serpiyordu. Dün akşam kocasından yediği dayak yüzünden, yüzünde ve gözlerinde şişlikler oluşmuştu. İçeri geçip eski püskü havluyla, yüzünü okşarcasına sildi. Elindeki havluyu atıp aynanın karşısına geçti. Yüzündeki şişlik ve morluklar, sandığından daha fazlaydı. Yüzünü aynadan kaçırıcasına yana çekilip bir an durdu. Eli tekrar yüzüne gitmişti, şişleri tekrar görmek istedi. Aynadaki kadın sanki bir başkasıydı. Gül gibi yüzü sararmış solmuştu. Oysa güzel kadındı kendisi. Birdenbire gözyaşları pınar olup aktı. Daha önce defalarca ağlamış ve içindeki acıları boşaltmıştı. Demek, içinde hâlâ acılar ve isyanlar vardı. Gözyaşları irileşti, domur domur aktı yanaklarından. Ellerini havaya kaldırıp kendisinin bile zor duyduğu bir sesle: "Ey gurban olduğum Allah'ım! Ne ettim sana da, beni böyle kötü bir yazgıya layık gördün? Niye bu kadar kötü birine yazdın? Bana hiç mi acımadın? Ben, ne kabahat işledim? Hadi bana acımadın, şu bebelere de mi hiç acımadın? Onları bari vermeseydin de tüm acıları, zulümleri bana çektirseydin olmaz mıydı?"... Birden kendine gelip toparlandı. "Neler söylüyorum ben? Hiç, Allah'a karşı gelinir mi? İsyen edenler cehennemde cayır cayır yanmaz mı? Tövbe estağfurullah." deyip aklını başına topladı. Ama içindekini haykırmış rahatlamıştı gök tanrıya. Hem bu bir kaderdi. Çocukları için bu çileyi, acıyı çekecekti. Boğulacak gibiydi. Dışarı çıkıp derin derin nefes aldı. Başındaki yemenisini eliyle düzeltip bağladı. Tekrar çözdü, saçlarını eliyle tarayıp yemenisini sıkıca bağladı. Fazla sıkılmış olmalı ki başındaki yaralar acıdı. Bir an da olsa unutmuştu başındaki yaraları. Zaten neresi sağlamdı ki. Her yeri yara bere ve çürükler içindeydi. Kan oturmuştu her yanına.

Çok erken bir saatte kalktığı için ortalıkta hiç kimse yoktu. Gözü, ağacın dibinde duran çalı süpürgesine ilişti. Her sabah erkenden kalkar sessizce havlusunu süpürürdü. Komşuları ona imrenirlerdi. Süpürgeyi alıp havluyu süpürmeye başladı. Sonra birden durdu, süpürgeyi attı. Neden süpürecekti ki? Havlu temiz de olsa dayak yiyor, pis de olsa dayak yiyordu. Anasından öğrendiği, "temizlik imandan gelir" sözünü hatırlayıp süpürgeyi tekrar aldı ve havluyu tertemiz süpürdü. Genç kızken anası hep, "iş sabahleyin, iş sabahleyin." diyerek onu tatlı uykusundan uyandırır ve ortalığı temizlettirirdi.

En küçük çocuğu Rukiye, uykudan uyanmış ve ağlamaya başlamıştı. Cemile, acele içeri girip Rukiye'yi kucağına aldı, avutmaya başladı. Kocası da aynı odada yattığı halde uyanmamıştı. Ölü gibi yatıyordu.

"Kaynar ateşlerde yan! Cehennemlerde bile yer bulama! Ölümler ortalarında kalsın, itler yesin ölümler!" diye ilendi Cemile. Gözleri kararmıştı. Gözlerini kapatıp açtı. Ev yıkılacak, oda üstüne devrilecekmiş gibiydi. Tüpün üstüne koyduğu çaydanlığı tamamen unutmuştu. Çaydanlıktaki su kaynayıp taşmış, tüpü söndürmüştü. Gaz kokusu odaya kadar gelince çocuğu yere atıp koşarak mutfağa gitti. Tüpü kapatıp çaydanlığı yere indirdi. Çıplak eliyle tuttuğu çaydanlık elini yakınca bağırarak gibi oldu ama bunu yapamadı. Parmaklarının içi sarardı, tuttuğu sapın izi eline çıktı. Kaynar suyu alıp kocasının yüzüne dökmeyi düşündü. Rukiye'nin, mutfak kapısına kadar gelip ağladığını görünce bundan vazgeçti.

"Allah'ından bulsun!" diyerek kalktı, çocuğu kucağına alıp avuttu.

Cemile ile Abdürrezzak, imam nikahı ile evlenmişti. Babası bu evliliği istememişti ama köyün Şih'i böyle uygun görmüştü. Şih, küçük tanrı gibiydi köyde. Ne derse, o olurdu. Kocasını tarafları ile de akrabaydılar. Törelere karşı çıkmak olmazdı. Şih karar verdikten sonra Cemile'nin babasına, sadece onaylamak düşüyordu. İtiraz edemezdi yoksa itibarı beş paralık olur, kimse kendine selam bile vermezdi. Şih ne derse, o oluyordu köylerinde.

Büyükleri ona, "dayak cennetten çıkma" derler, dayağı över dururlardı. Ne de olsa dayak kadınlar içindi. Erkekler dayak yoktu. Kadınlar bu dünyaya dayak yemek, işkence çekmek için gönderilmiş, yaratılmıştı. Dayağı atanlar ise her zaman erkeklerdi. Cennet, erkeklerin kalesiydi, mekanıydı. Cenneti ve cehennemi tanrı mı yaratmış, yoksa erkekler mi? Ne zaman Abdürrezzak, Cemile'yi dövüp sövse bir de, "Dövlette gaydın bile yok. Senin evliliğinin bir hökmü yok. Sana kimseler sahip çıkmaz." diyerek alay ediyordu. Köyde, Şih'in karşısında iki büklüm, el pençe divan duran kocası, burada bülbül olmuş konuşuyordu. Nasıl olsa kilometrelerce uzaktaydılar. Burada Şih da yoktu, kanun da.

Cemile, dayak yemekten bıkmıştı. Yediği dayakları kimselere söyleyemiyor, saklıyordu. Aradan yıllar geçtikçe artan dayağı saklayamaz olmuştu. Herkes kocasının kendisini dövdüğünü biliyordu. Zaten onlar da kocalarından dayak yiyorlardı ama Cemile kadar değildi.

Ne çekiyorsa çocukları için çekiyordu. Yoksa bir gün bile dayanacak gücü kalmamıştı. Hayatı zehir olmuştu. Feyzettin, dört, Tacettin ise altı yaşına basmışlardı. Rukiye ise daha iki yaşındaydı. Tacettin'in okula gitmesini çok istiyordu. Okusunlar, babaları gibi olmasınlardı. Okumazlarsa yarın evlendiklerinde onlar da el kızına çektirirlerdi. Okuyan adam başka olurdu.

Bu kadar çocuk yetmezmiş gibi üç tanesini de düşük yapmış, doğurmamıştı. Eğer onlar da yaşıyor olsalardı şimdi altı tane çocukları olacaktı. Düşürmek zorunda kaldığı çocukları için çok üzölmüştü, günahlara girmişti ama sadece kendisinin mi günahı vardı? Ya kocasının, onun hiç mi günahı yoktu? Şanlıurfa'nın Birecik ilçesinde oturuyorlardı. Aslen Gaziantep'in, Nizip ilçesinin, Sarayköy'ündendiler. Evlendirilince Birecik'e gelip yerleşmişlerdi. Oturdıkları ev, taştan yapılmış eski bir binaydı. Ev, kocasının babasından miras kalmıştı. Yıllar önce onlar da memleketten kalkıp Birecik'e gelip yerleşmişlerdi. Üç odalı evin, sıvaları dökölmüş, cam ve çerçeveleri kırılmıştı. Ev virane olmuştu ama ne de olsa kendilerininindi.

Birecik, Fırat Nehri'nin yakınına kurulmuş, Fırat Nehri'nden dolayı ikiye bölünmüştü. Her iki yakayı, uzun ve büyük bir köprü birbirine bağlıyordu. Fırat'ın azgın suları nice canları alıp götürmüştü. Nice ocakları söndüren bu azgın Fırat, insanların korkulu rüyasıydı. Fırat, içine aldığı insanları asla geri vermezdi. Aldığı gibi bir meçhule götürür, aylar, yıllar sonra da suyun yüzüne atardı.

Abdürrezzak'ın, bir mesleği olmadığı için ara işlerinde çalışıyordu. Evinin geçimini zor sağladığı halde bir de içki içiyordu. Her gün içip eve sarhoş geliyor, bir bahane bulup Cemile'yi dövüyordu. Cemile, ne yapsa etse bir türlü kocasına yaranamıyordu. Yemeğini pişiriyor, üstünü başını yıkıyor, kadınlık ediyordu ama yine de dayak yemekten kurtulamıyordu. Cemile'nin babası Mirza, köyden ara sıra ziyaretlerine geliyor, her gelişinde un, bulgur, yağ gibi yiyeceklerini de getiriyordu. Birkaç gün kalıp sağ ve mutlu olduklarını gördükten sonra köyüne dönüyordu. Ama evliliklerinin içini değil, dışını biliyorlardı. Cemile, köylerinden çıkıp Birecik'e geldiklerinde ne hayaller kurmuştu.. Şehirde yaşayacaktı. Çocukları olduğunda onları okula gönderip okutacaktı. Evleri vardı, kimselere muhtaç olmadan yaşayıp gideceklerdi.. Neredeydi bunlar?.. Buranın, şehir değil de kendisi için bir mapushane olduğunu çok geçmeden anladı. Çünkü evden dışarı adım attırmıyordu kocası... Keşke köyde kalsalardı. Hiç değilse akrabaları vardı orada. Komşularına bile kocasından gizli gidip geliyor, Birecik'teki akrabalarına ise sadece kocasıyla birlikte gidebiliyordu. Birecik'in diğer bir adı, "cehennem"di Cemile için. Mapushaneydi, duvarsız ve demir parmaklıksız...

Aradan yıllar geçmişti. Çoluk çocuk sahibi olmuşlardı. Artık nerede yaşacakları hiç önemli değildi. Nasıl olsa yaşamıyor, sürünüyorlardı. Düğünlerinde takılan tüm altınları, bir bir bozdurup harcamıştı kocası. İçki içen kocadan, başka ne beklenirdi ki? Evlendiklerinde Abdürrezzak içki içmezdi. Daha sonraları başladı içkiye. Şimdi ise inşaatlardan kazandığı günlükleri bile içkiye veriyordu. Eve geldiğinde, üstü başı leş gibi rakı kokuyordu. Onun bu halinden tiksinti duyuyordu Cemile. Yıllardır süren bu acı ve kötülük dolu yaşamdan artık bıkmıştı. Her yeni gün dayak, hakaret, küfür demektir. Bir gün olsun eve ayık gelmeyen kocasının dayakları, canından bezdirmişti Cemile'yi. Dayak yesin diye mi evlendirilmişti kendisi?

Kocasının işe gittiği bir gün Cemile, çocuklarını giydirip evin anahtarını da komşulara bırakarak doğruca dolmuşların kalktığı yere gitti. Gaziantep'e giden minibüsleri sorup biletini aldı. Antep'e geldiğinde hiç oyalanmadan, Nizip'e giden minibüse binip yola koyuldu. Minibüs, Sarayköy'e akşam üstü ulaştı. Çocuklarıyla birlikte baba evine geldiğinde herkes şaşırıldı. Cemile'nin yanında Abdürrezzak'ı göremeyince başına birşey geldi sanıp telaşlandılar. Herkes, neden geldiğini sordu durdu. Cemile, olup bitenleri anlatınca evde bir kıyamettir koştular. Duyan tüm akraba ve hısımları, evlerine geldiler. Cemile, ağlayarak olanları anlatıyordu ama kimse kendisinden yana olmuyordu. Elindeki, yüzündeki yaraları gösterdi, kimse önemsemedi. Cemile'yi haksız buluyorlardı çünkü öyle işlerine geliyordu. Arada töreler vardı, Şih vardı. Vardı da babası vardı. Töreler uğruna canlar feda ediliyordu... Babası Mirza ile anası Fatış, Cemile'nin eve geldiğine bir türlü inanamıyorlardı. Hiçbir kadın, kendi başına çıkıp da baba evine gelemezdi. Töreler böyleydi.

Hemen Şih'a haber salınıp Cemile'nin geldiği bildirildi. Aile büyükleri Şih'ın yanına gidip saatlerce Cemile hakkında konuştular ama değişen birşey olmadı. Şih, kararını vermişti. Akrabaları, sabah erkenden Cemile'yi evine geri götürecektir.

Cemile, kararı öğrenince ağladı, yalvardı ama derdini kimseye anlatamadı. "Oraya gideceğime, ölüüm daha iyi" dediyse de kimse kulak asmadı. Anasını ve akrabalarını ikna edebilmek için yan odaya geçip soyundu. Kar gibi beyaz vücudundaki izler, yıllar öncesinden yapılmış renkli dövmeler gibi duruyordu. Morluklar o kadar çoktu ki anası ve akrabaları, gözyaşlarını tutamadılar. Ama yine de evine gitmesi

gerekliyordu. Hiç kimse törelere karşı çıkamazdı. Ancak ölünce kurtulunabilirdi.

Kocasının akrabaları, yakınları da gelmişlerdi. Hepsi Cemile'ye yüklendiler. "Bu nasıl kadın? Kötü yola mı düşecek de buralara kadar kendi başına gelmiş?" diyerek sert bir biçimde çıktılar. Hemen evine götürülmesi için ısrar ettiler. Aksi taktirde törelerin gereği yapılacaktı. Bu da ölüm demekti. Cemile, ölümü o kadar çok istiyordu ki herkesten fazla... Ortaçağ kanunları hâlâ geçerliydi. Kadının, hakkı hukuku mu olurdu? Cahil Şih'in kararları Allah'ın emri, Kur'an hükmü gibi hiç itiraz edilmeden uygulanırdı.

Herkes gittiğinde Cemile, sabaha kadar uyumadı. Üzüntüsünden ağzına bir lokma yiyecek de koymamıştı. Sabaha kadar çocuklarını seyretti durdu. Sabah ezanının sesiyle uykuya dalar gibi oldu... Açılan kapıdan içeri giren anasıydı. Sabah olmuş, araba gelmişti. Cemile, yerinden fırlayıp: "Ana. Beni oraya geri göndermeyin. Çocuklarıma acıyın. Her gün dayak, kötülük, bıktım usandım. Beni öldürün, geri göndermeyin." diye yalvardı. Anasının eli kolu bağlıydı. Kızını geri göndermenin ne demek olduğunu biliyordu ama başka çaresi de yoktu. Odadan çıkarken: "Seni bekliyorlar kızım..." diyebilirdi sadece. Gözyaşları sel olup akmıştı. Ana yüreği bu, dayanamazdı. Gözyaşları Fırat'a ulaşmıştı aktı gitti...

Cemile, çocuklarını hazırlayıp dışarı çıktı. Arabanın yanında babasının eline sarılıp öperken: "Babam! Benim babam! Beni oraya göndermeyin. Öldürün daha iyi!" diye yalvardı. Babasından tek kelime cevap alamadı. Sanki hepsi birleşmiş, Cemile'ye kötülük ediyorlardı. Arabaya bindiklerinde: "Bana, şu bebelere kıymayın! Gönderirseniz kendime kıyarım, bilirsiniz!" dedi son bir umutla. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Araba hızlandığında geride sadece bir toz bulutu kalmıştı.

Yıllardır göremediği anasını ve kardeşlerini sadece bir gece görebilmişti. Onlar da şimdi kendisini istememişlerdi. Köyünü ve sevdiklerini son kez görüyordu.

Ağlayan Rukiye'ye, önündeki poşetten yiyecek çıkarıp verirken yarı baygın gibiydi. Yanındaki akrabaları, muhafızları gibiydiler. Onlara hiç aldırmadı. "Köyümü, anamı, babamı, gardaşlarımı son kere görüşüm olacak" dedi içinden. Artık bu dünyada hiç kimsesi yoktu. Ne anası, ne babası, ne de akrabaları. Hiç kimsesi... Kendisini bu yazgıya layık görenlere isyan etmiş, küsmüştü artık. Tek istediği şey yolda ölmekti. Arabanın devrilmesi için Allah'a yalvarmaya başladı. Ölümü o kadar çok istiyordu ki bu arzuyla yanar olmuştu. Evine varmadan ölmek, onun için kurtuluş olacaktı. Ölümü kucaklamak istiyordu... Yolda arabalarına aldıkları birisini, köyüne bıraktılar. Yol boyunca çeşitli dualar etti bu arabanın devrilmesi için. Ama ne araba devrildi, ne de kendisi ve çocukları öldü. Tek güvendiği Allah da onu yalnız bırakmıştı. Birecik'e geldiklerinde, yine gittiği gün gibi akşam üstüydü. Sağ salim evlerine gelmişlerdi. Evin önüne geldiklerinde Abdürrezzak'ı kapıda bekler buldular. Şaşırmıştı Cemile. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemeden arabadan indi ve içeri girdi. Abdürrezzak, gelenlerle hoşbeş ettikten sonra havlunun dışına çıkıp gizlice konuşmaya başladılar.

İçeri girdiklerinde çocuklar ölü gibiydiler. Cemile de öyle. Çocukları yatağa yatırırken olacakları endişeyle bekliyordu. Komşuları pencereleere çıkmışlar, Cemile'yi görmeye çalışıyorlardı. Cemile, çok istiyordu kocasının kafasına bir kurşun sıkmasını. Sıkarsa kurtulacaktı. Her şeye hazırdı ve razıydı. Yeter ki bu kötü ve rezil yaşamdan kurtulsun...

Cemile'yi getiren akrabaları, hiç oturmadan konuşup gittiler. Aradan birkaç dakika geçmişti ki, Abdürrezzak, elinde kalın bir sopayla içeri girdi. Avazı çıktığı kadar: "Ulan orospu! Kerhanelerden mi

geliyorsun lan?" deyip girişti Cemile'ye. Öldüresiye vuruyordu Cemile'ye. Çocukların feryatları evi yıkıyordu. Kurtarmaya kimseler gelmedi. Hem öldüresiye vuruyor, hem de "Bir daha gidersen öldürürüm seni!" diye gözdağı veriyordu. Keşke öldürseydi, keşke vursaydı da kurtulsaydı Cemile. Ama nerede kocasında o yiğitlik? Bir ara, elinden kurtulup kendisini odaya attı ve kapıyı kapattı. Çocuklarını kucaklayıp öylece bekledi. Gözleri yere sabitlenmiş, bütün vücudu tir tir titriyordu Cemile'nin. Ortalık sessizleşince Abdürrezzak'ın yattığını anladı. Dışarıdan köpek sesleri geliyordu. Çocuklarıyla birlikte oturdukları yerde uyuyakaldılar.

Sabah olmadan uyandı Cemile. Çocuklarına bakıp bakıp ağladı, sabaha kadar. Çocuklar uyandıklarında iyice acıkmışlardı. Kocasının evde olup olmadığını anlamak için kapıyı açıp Tacettin'i saldı. Çocuk döndüğünde babasının evde olmadığını söyledi. Mutfağa gidip yiyecek birşeyler getirdi, yedirdi çocuklarına. Kendisi de acıkmıştı ama canı bir lokma bile yemek istemiyordu. Dışarıdan gelen sesleri tanımaya çalıştı, acaba kocası mı gelmişti? Gelenler komşularıydı. Kapıyı açıp buyur etti. Artık kimseye aldırış etmiyordu. Gelenlere, "Niye geldiniz? Dayak yerken neredeydiniz?" der gibi baktı. Komşular, fısıldar gibi: "geçmiş olsun" diyerek içeri girip oturdular. Komşular, ne diyeceklerini, ne konuşacaklarını bilemez bir durumda, göz ucuyla Cemile'yi süzdüler. Cemile onlara bakmadı bile. Elinin üstünde kuruyan kana konan bir sineği, elinin ucuyla kovdu. Komşulardan birisi, sessizliği bozmak için Cemile'ye yüzünde de kurumuş kanlar olduğunu, gidip yıkamasını söyledi. Cemile, dışarı çıkıp biraz ağırdan alarak elini yüzünü yıkadı. İçeri girerken mutfak kapısının önünde durdu, piknik tüpüne şöyle bir baktı. Tüpü açıp kendisini ve çocuklarını zehirlemeyi düşündü ama kapı ve pencerelerin her tarafı kırıktı. Ölmezler de öyle kalırlarsa... Kötürüm olurlarsa... O daha kötü olacaktı. Vazgeçti. Bıçağı gördü. Hiçbir şey bulamasa kendisini ve çocuklarını bununla öldürecek... Acaba buna cesaret edebilecek miydi? Yavrularına nasıl kıyardı? Böyle sürünerek öldürdü de çocuklarını bıçakla kesemezdi... Cemile, ruh gibi girdi odaya. Kimsenin yüzüne bakmadan yerine oturdu. Pencereden dışarıya bakıyordu dümdüz. Komşular, birbirlerine bakıp: "Kalkalım" dediler usulca ve kalktılar. Cemile de kalktı, kapıya kadar geçirdi. Komşular, yine geçmiş olsun türünden birşeyler söyleyip gittiler.

Cemile, bu dünyayla olan bütün bağlarını kesmiş gibiydi. Ortalıkta, öylece dolaşıp duruyordu.

Komşuların getirdiği sıcak yemeği bile yeni fark etmişti.

Ne yapmalıydı da bu adamdan kurtulmalıydı? Bilemiyordu. Baba ocağına gitmiş ama Şih'in emriyle evine geri getirilmişti. Oradan umudunu iyice kesmişti. Aynalara da bakamaz olmuştu artık. Yüzü gözü mosmor olmuştu. Ellerindeki, vücudundaki yara bereler korkunçtu. Oysa tanrı vergisi bir güzelliği vardı. Yüzü ay gibi parlarken şimdi bu hale getirmişti kocası. Eskiden banyoda pürüzsüz vücudunu seyreder, okşar gibi yıkanırdı....

Evini, memleketini, çocuklarını, komşularını, anasını, babasını düşündükçe isyan ediyordu. Hele Şih'tan öyle nefret ediyordu ki elinden gelse boğup öldürürdü. Kaderini o tayin etmişti. Hâlâ da o karar veriyordu yaşamına, geleceğine dair...

Birden aklına kocasının ruhsatsız tabancası geldi. Hemen gidip yatağın altına baktı. Yoktu. Nereye saklamış olabilirdi acaba? Oysa her zaman yatağın altına koyardı. Evin altını üstüne getirdi ama tabancayı bulamadı. Bir bulsaydı, eve geldiğinde kocasını vurup, gidip karakola teslim olacaktı. Tekrar bütün eşyaları didik didik aradı ama bulamadı tabancayı.

Akşam vakti, komşuların getirdiği yemekleri ısıtıp çocuklarına yedirdi. Açlıktan midesi yanıyordu. Birkaç lokma da kendisi alıp sofrayı kaldırdı. Çocukların yataklarını yapıp yatırdıktan sonra yanlarına uzandı. Onlara sarılıp, öpüp kokladı dakikalarca...

Geç vakit, havlu kapısının açılmasıyla birlikte Abdürrezzak'ın sesini duydu. Hemen kalkıp yattıkları odanın kapısını iyice kilitledi. Abdürrezzak, kendi kendine konuşarak içeri girdi. Somyanın üstüne kendini zor attı. Üstü başı leş gibi rakı kokuyordu. Anason kokusu evin her yerine yayıldı. Anason kokusundan iğrenirdi Cemile. "Zehir zıkkım içesice! Ağzından burnundan kan olur gelir, son içtiğin olur inşallah!.. Şu bebelerin üstü başı dökülüyor. Giyecek almaya bulamazsın da bu zıkkıma bulursun parayı!... Sana kefenler alırım inşallah!" diye söylendi. Kendi kendine konuşmaları, ilenmeleri bitmiyordu Cemile'nin. Ama kocası çoktan sızıp kalmış, duymuyordu bile.

Bir saatten fazla bir zaman geçmişti. Cemile'nin bağı yeni tutuyordu. On yıldır hiç uyumamış gibi birden uykuya daldı. Rüyasında çocuklarını görüyordu. Saatler geçtikçe uykusu daha da ağırlaştı. Şih'i gördü. Kötü evliliğini yaptırın Şih'i yakalamış, sopayla öldüresiye dövüyordu. Şih kaçıyor, Cemile arkasından yetişip vuruyordu... Kocasını dövüyormuş gibi gördü bir an. Rüyasında mutluydu...

Oda kapısının zorlandığını duydu. Rüya sandı, aldırış etmedi. Ama rüya değildi. Kocası kapıya dayanmış vuruyor, bağıyor, kapıyı açması için Cemile'ye tehditler yağdırıyordu. Çocuklar derin uykudaydılar. Abdürrezzak, kapıya bir omuz vurdu ve içeri girdi. Kapının sürgüleri kırılmış, dökülmüştü. Cemile, çocukları alıp dışarıya kaçmayı düşündü ama geç kalmıştı. Kocası, kolundan tuttuğu gibi yan odaya sürüklemeye başladı. Cemile, direnince birkaç kere şiddetle vurdu. Elini de ağzına kapatıp, bağırap çağırmasını önledi. Odaya götürdükten sonra sedirin üstüne fırlatıp acele soydu. Abdürrezzak, vahşi bir hayvan gibiydi. Hayvani duygularını bastırmak için var gücüyle Cemile'nin üstüne abandı. Cemile, dirense de güç yetiremiyordu. Kocasının, kendisine ilişmesine engel olamadı. Teslim olmuştu... Abdürrezzak, yeniden sızdı. Şarhoş kocasının ağzından çıkan pis anason kokusu, Cemile'nin içini bulandırmıştı. Hemen kalkıp dışarı çıktı ve ağız dolusu kustu. Sanki ciğerleri sökülümüştü. İçini boşalttıktan sonra doğruca yatağına gidip uzandı. Düşmanı tarafından ırzına geçilmişçesine nefret duygusuyla doldu Cemile. Abdürrezzak, onca dayak attıktan sonra bir de ırzına geçerek onurunda ve gururunda onulmaz yaralar açmıştı. Kullanılıp atılmış bir nesne gibiydi artık. Sahipsiz ve kimsesizdi. Ne yeryüzünde, ne gökyüzünde kimsesi yoktu. Yeryüzünü, gökyüzünü, canlıyı, cansızı yaratan, koruyup gözetken neredeydi?...

Cemile, yatağından kalkıp pencerenin önüne oturdu. Perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Yağan yağmur sonrasında hafif bir esinti çıkmıştı. Geceye bir ölüm sessizliği çökmüştü. Gecenin sessizliğini bozan köpekler bile havlamaz olmuştu. Sanki tüm Birecikli; ölüm uykusuna yatmışlardı...

Gün boyu, Fırat Nehri'nin üstündeki köprüden geçen araçlar, köprüyü yıkacakmış gibi sallarlardı. Fırat'ın suları sessiz ve içten akar, bilmeyen birisi, suyun akmadığına iddiaya girebilirdi. Oysa öylesine hızlı akardı ki kimse bunu hesaplayamazdı. Üstelik akış yönü de pek belli olmazdı. Nehrin kenarında çocuklar yüzer, eğlenirlerdi. Balıkçı tekneleri, kayıklar kıyıda sessizce dolaşır dururdu. Balıkçılar, her zamanki gibi avladıkları balıkları pazara götürüp satar, akşama da evlerinin yolunu tutarlardı. Nehir kenarındaki ağaçlar, buraya ayrı bir güzellik katar, insanlar buralara piknik yapmaya gelirlerdi. Hele martların yaptıkları pikeler, düşman uçağını kovalayan bir pilotu andırırdı. Yüzlerce kuş, nehir kenarında gün boyu

avlanıp dururlardı. Akşamları evlerin ışıkları yandığında, suya düşen ışıklar dans edip oynayırlardı. Geceleri nehir kenarına oturmuş alem yapan birkaç balıkçının attıkları naralar, evlerin duvarlarına vurur, sonra da nehir kıyısında yankılanırdı. Fırat'ın sağı solu belli olmazdı. Yaz kış demez taşar, etrafına zarar verirdi. Bir keresinde şiddetli yağın bir yağmur sonrasında taşmış, etrafını yıkmıştı. Herkes, huyunu suyunu öğrenmişti bu zalim Fırat'ın.

Bir gün olsun eve ayık gelseydi Abdürrezzak... Belki de yoksulluğun verdiği acıyla alkole vermişti kendisini. Toplumun gözünde tek suçlu Cemile'ydı. Abdürrezzak'ın hiçbir suçu yoktu. Zalimlerin çarkının dişlileri arasında ezim ezim eziliyordu Cemile. Ta yüreğinin içinden çığlıklar atıyor fakat kimselere duyuramıyordu... Dayak, dayak ve yine dayaktı yaşamının tekeliindeki tek şey...

Gün ağarıyordu. Çeyiz sandığını açıp bayramlık elbiselerinden en güzelini seçti. Ceviz sandıktan epeydir birşey almıyordu. Çocuklarını birer birer uyandırdı. Evden çıkıp çok uzaklara gideceklerini, babalarından kurtulacaklarını söylediğinde çok sevindiler çocukları. Cemile, sessizce dışarı çıktı. Kapının yanında duran ibriği alıp abdest almaya başladı. Hızlıca abdestini alıp elini yüzünü kuruladı. İki rekat namaz kıldı. Bayramlık elbiselerini giyinirken çocuklar, nereye gittiklerini bir kere daha sordular analarına.

"Babanızdan kurtuluyoruz. Sevinin."dedi sevecen bir biçimde. Çocuklarını bir bir öpüp okşadı. Artık rahata kavuşacaklar, hayatlarında bir daha dayak olmayacaktı.

Abdürrezzak, horul horul uyuyordu. Evden sessizce çıkıp kapıyı kapattılar. Hızlı adımlarla yürüyerek Fırat'ın, en azgın akan yerine geldiler. Boz bulanık akıyordu Fırat. Sanki kış mevsimiydi. Önüne çıkan her şeyi bir ejderha gibi yutuyor, kimselere bildirmiyordu bu azgın sular. Cemile, Bismillah çekip önce Tacettin'i attı Fırat'ın sularına. Sonra Feyzettin'i ve hemen ardından da Rukiye'yi. Her çocuğunu atarken bin kere öldü Cemile. Sonra kanlı ellerini havaya kaldırıp. "Ey Allah'ım! Sana karşı büyük günah işledim, biliyorum. Ama sen de beni koruyamadın, bu zalim kulundan. Yine de sana geliyorum. Günahlarımı bağışla!" deyip atladı Fırat'ın sularına. Bir süre havada uçtu. Ne bir ses, ne de bir çığlık duyuldu. Derin suların soğuk ve sessizliğinde kaybolup gitti. Fırat'ın gözyaşları akıyordu, hem de zalim Fırat'ın içine... Anadolu'nun, ezilmiş ve sömürülmüş kadınlarının simgesi olan Cemile'nin ölümünü, Birecikliler, avlanmaya çıkan balıkçılar sayesinde, çok geçmeden öğrendiler. Kıyıya vuran cesetleri çıkaran balıkçılardan bir tanesi, boğazı düğümlenerek şu türküyü söylüyordu: "Şu Fırat'ın suyu akar serindir oy oy oy, yarimi götürdü aman kanlı zalimdir, ölem ölem kanlı zalimdir..."

Abdürrezzak, hiçbir şeyden habersiz evinde uyuyor, Fırat, Cemile, Tacettin, Feyzettin ve Rukiye için sessizce ağlıyordu...